

Profilurin: Gunnar Justinussen

Hann seldi dekk í Danmark, og í 1998 bleiv tað so til, at hann keypti Dekksentrið frá Finnboaga Arge, sum hann hevur enn, men nú eigur saman við Rúna Lindberg, sum var við næstan frá byrjan og nú er tann, sum rekur Dekksentrið. Tað næsta bleiv so VR bilar, ið seldi bilmerki sum Volvo og Renault, men av tí at tað gekk ikki, bleiv avgerð tikin um at gevast við tí virkseminum.

– Í eina tíð hevði eg nokk so nógv samband við Óla Svenn Nolsøe, sála, sum eg kendi væl frá tíðini, tá eg lærði hjá Wenzel. Hann var stjóri har og spurdi meg, um eg ikki vildi yvirtaka fyrítøkuna. Tað koyrði aftur og fram í eina tíð, og eg kom so til ta niðurstøðu, at tað var kanska ikki so býtt. Um tað mundið var tað nokk so lætt at tosa við bankarnar, so tá avgerðin varð tikin, gekk tað øgiliga skjótt, og eg haldi, at tað var bara yvir eitt vikuskifti, so var alt avgreitt, sigur Gunnar.

– Hóast nógv ár vóru liðin, síðani eg sjálvur lærði hjá Wenzel, vóru framvegis nógv av teimum somu fólkunum har enn, sum eg hevði arbeitt saman við í lærutíðini. Ikki tí, eg havi ikki mína dagligu gongd har, hóast eg sum einsamallur eigari sjálvandi eri blandaður uppí, tí í dag er Jógvan Højgaard stjóri og er tann, sum rekur fyrítøkuna, ið framvegis selur Ford, men eisini Volvo, sum eg tók við mær frá VR bilum.

Gunnar letur væl at, hvussu tað gekk tvey tey fyrstu árin, men at fyrítøkan – sum so nógv annað – rendi seg fasta í 2008, tá figgjar-kreppan fór at gera um seg. Í 2009 og 2010 var heilt galið, tá bilasølan fullkomuliga steðgaði upp, men síðani er gongd so spakuliga komin á aftur hesa vinnu.

REIN TILVILD

Ein summardag í 1999 fekk Dekksentrið ein kunda, ið skuldi vísa seg at fáa avgerandi týðning fyri framtíðar vinnuleiðina hjá Gunnari Justinussen. Hetta var ein íslendskur bussførari, sum var í Føroyum við einum stórum ferðafólkabussi, men hevði fingið trupulleikar við einum av dekkunum, so tað mátti skiftast.

– Tá hann sá prísirnar, sum vit høvdu, mundi hann dottið uppeftir. Munurin á prísunum her og í Íslandi var so mikið stórur, at hann næstan kundi keypt fyra dekk til bussin fyri tað sama, sum hann skuldi rinda fyri eitt yviri í Íslandi. Tað endaði eisini við, at hann stúvaði sær bussin við so nógvum dekkum, sum hann kundi rúma, flennir Gunnar, ið greiðir frá, at hetta veruliga gjørdist ein »eye-opener« hjá sær.

– Ja, tað gekk skjótt fyri seg, tí eg haldi, at tað var longu í næsta flogfarinum til Íslands, at eg var farin yvir at kanna marknaðin. Eg keypti ein einvegis flogferðaseðil og fekk mær kamar á sjómansheiminum Örkin í Reykjavík, og so gekk eg runt og kannaði dekkmarknaðin í einar triggjar vikur. So at mín áhugi fyri Íslandi sum marknaði kyknaði, stóðst av reinari tilvild, má sigast.

Heilt so skjótt gekk tað tó ikki við at koma inn á íslenska marknaðin, men Gunnar læt tíðina arbeiða fyri seg, so tankin kundi búnast í friði og náðum, og í 2003 helt hann røttu lötuna vera komna, og tá byrjaði hann so spakuliga við at selja dekk í heilsølu yviri í Íslandi.

– Nú hava ross og riðing verið ein stórur áhugi hjá mær, og tá er Ísland næstan av sær sjálvum ein partur av tí heila. Tí hevði eg nokk so nógv tilknýti til Íslands og íslendingar, og tað bleiv eisini hjá einum rossabónda á Reykjavíkarleiðini, at eg byrjaði. Vit tømdu og reinsaðu ein gamlan minkafarm og fyltu dekk inn, og so vóru vit líkasum klárir at fara í gongd, sigur hann.

Gunnar Justinussen á rossabaki í Íslandi
Privatmynd

„*Tað tekur tíð at byggja handilsligt og vinnuligt virksemi upp, og hetta hevur verið hart arbeiðið øll árin, og tað hevur verri enn so altíð verið so stuttligt. Og hevði eg vitað, hvussu hetta fór at verða, so er ikki vist, at eg so andbráður hevði sett meg umborð á flogfarið til Íslands í 1999*“

– Úr hesum gamla minkafarminum koyrdu vit so dekkini út til kundarnar, sum fyri tað mesta vóru verkstøð, ið keyptu í heilsølu frá okkum. Ikki var tað so øgiliga fínt tað heila, tí vit koyrdu út til kundarnar við einum gomlum jeepi og einum hestavogni, sum vit fyltu dekkini í. Men tað riggaði.

KNÚST MARKNAÐIN

At onkur kom inn á marknaðin og bjóðaði av, vóru íslensku kundarnir ovurføgnir um, tí undan hesum vóru tað bara einir tveir solumenn, sum sótu á øllum, so teir kundu halda prísir ivaleysa høg, tí eingin kláraði at kappast við teir.

– Vit brutu fullkomuliga tað gamla mynstrið, sum hevði verið. Men hinvegin var virksemið hjá okkum slett ikki nóg væl skipað, tí ofta riðu vit, áðrenn rossid var saðlað, og av tí sama kom ikki tann stóra framgongdin í virksemið, sum bara var í gongd og kanska gott tað. Tað broyttist tó, tá vit í 2005 lótu upp eitt egið verkstað, so vit nú ikki bara vóru heilsøla longur. Eg keypti ein bygning, sum eg læt upp undir navninum PitStop, og so liðandi lótu fleiri verkstøð upp aftrat upp á henda mátan, sigur Gunnar.

– Soleiðis var arbeiðslagið, til eg í 2008 keypti eitt 2.000 fermetra stórt verkstað á Hafnarfirði – bara ein mánað, áðrenn Ísland

fór á húsagang! Alt hjá okkum var figgjað í útlenskum gjaldoyra, so vit kendu sviðan av, at íslenska krónan bara skramblaði niður eftir. Tað var enntá so lægið ta einu ferðina, at eg var á veg yvir á fund við Landsbankan, tá eg á skíggjanum á flogvøllinum sá, at nú var bankin farin fallitt.

Hóast tað mundi vera so sum so við íslensku keypikraftini, koyrði virksemið hjá Gunnari næstu trý árin, og í 2012 keypti hann so eina stóra dekkfyrítøku haryviri, sum bankin hevði hildið á lívi í eini tvey ár. Tá bleiv alt virksemið lagt saman, og nú eigur og rekur Gunnar dekkfyrítøku sína undir navninum Sólning, sum fevnir um seks verkstøð við tilsamans einum 60 fólki í arbeiði.

– Ja, soleiðis kann alt vendast á høvdið, flennur Gunnar, meðan hann letur tankarnar leita aftur til tann dagin í 1999, tá íslenski bussførarin kom inn á gólvið í Dekksentrinum í Havn, tí tað var jú har, at alt tað heila byrjaði.

– Vit hava fullkomuliga endavent íslenska dekkmarknaðinum, tí tað vóru vit, sum gjørdur, at prísurin fall, og í dag hava vit størsta marknaðarpartin. Tá tað var upp á tað villasta, tí alt fór at kappast, skiftu verkstøð og fyrítøkur eigarar dag og dag, og alt lukkaði og læt upp hvørt um annað, so tað mynstrið, ið hevði verið ráðandi og bert hevði gagnað nøkrum heilt fáum, var eftir 30 ár farið í smæsta knús.

EINKI ER BROYTT

Gunnar ásannar, at henda tíðin hevur verið øgiliga tung peningaliga, og at tað ikki er fyrr enn nú, at tað gevur eitt sindur av meining.

– Tað tekur tíð at byggja handilsligt og vinnuligt virksemi upp, og hetta hevur verið hart arbeiðið øll árin, og tað hevur verri enn so altíð verið so stuttligt. Og hevði eg vitað, hvussu hetta fór at verða, so er ikki vist, at eg so andbráður hevði sett meg umborð á flogfarið til Íslands í 1999, sigur Gunnar, meðan hann staðfestir, at so hevði tað helst bara verið okkurt annað í staðin.

– Men hetta hevur havt stóran týðning fyri meg sum persón, tí Ísland er blivið mitt annað heim. Og tá eg eri í Íslandi, føli eg meg líka væl heima, sum tá eg eri í Føroyum. Vanliga eri eg okkurt um eina viku um mánaðin í Íslandi og arbeiði, men onkuntíð er tað meira enn tað. Tá eg eri yviri í Íslandi, búgvi eg í einum summarhúsi, sum eg havi bygt mær á einum stórum rossagarði við einum 200 rossum.

At vera millum íslendingar, heldur Gunnar vera heilt nakað annað, enn at vera millum føroyingar, tí í so nógvar mátar eru íslendingar og føroyingar øgiliga ólíkir.

– Vit betala húsin og brúka pengarnar, tá vit eiga teir, men íslendingar hava alla tíðina yvirtrekk. Tí má eg sum forrætningsmaður sjálvandi vera varin við kredittum, men hinvegin er íslenski marknaðurin øgiliga livandi og dynamiskur í allar mátar. Og næstan allir íslendingar, sum eg kenni, arbeiða hjá sær sjálvum, greiðir Gunnar frá.

– Eg kenni eisini nógvar menn í Íslandi, sum eru farnir nakað so logandi á reyvina, og teir hava sovið á einum smiðjulofti við ongum hiti og ongum streymi, men hava yvirlivað allíkavæl. Teir liva á hungursmarkinum, og hóast teir í langa tíð ikki eiga fyri mat í munnin, yvirliva teir allíkavæl. Og skuldu teir so komið til pengar, er tað fyrsta, teir gera, at keypa sær ein stóran amerikansk bil. So upp á tann mátan er einki broytt, hóast kreppan rakti øgiliga hart.